

raadet i Veien-Læborg. Jeg troede derfor, at Alt var i fuldstændig Orden, og at der Ingen kunde have noget imod, jeg havde taget min Datters Børn i Pleie, som vare respektive 4 og 1 Aar gamle, og skulde forblive hos mig, indtil de vare konfirmerede; men Biben fik en anden Lyd, Sogneraadet tvang mig, som skrevet staaer, til at hjemsende de nævnte Børn i Dag den 16de Oktober. Dette giver mig Anledning til, at henvende mig til Folkethinget med Spørgsmaal, om det er lovmedholdeligt saaledes at behandle en Mand og paa denne Maade at jage de smaa Børn ud af Huset, naar Sogneraadet er sikket, at de ikke faaer nogen Uleilighed med de nævnte Børn. Jeg henstiller derfor Sagen til det høitærede Folkething med Bøn om, at undersøge denne for mig saa vigtige Sag, om Veien-Læborg Sogneraad er kompetent til at gjøre mig umyndig og saaledes fratage mig de for mig saa kjære Børn."

Da det ikke ses, at Andrageren har henvendt sig til vedkommende Minister, gjør Udvalget allerede af den Grund ingen Indstilling.

5. Fra Beboere i Holbæk om Indstrænkning i Benyttelsen af Malevaad. (Indbragt den 20de Oktober 1887 af Folkethingetsmanden for Holbæk Amts 1ste Valgkreds, Fogtmann.)

Andragerne formene, at Benyttelsen af Malevaad er tiltagen i den Grad, at Malen næsten er forbynden, saa at der kun er blevet Angel tilbage. Medens saaledes tidligere en Arbejder paa Sønderfjorden kunde have et ordenligt Udfomme ved at stange Mal hele Vinteren fra November til April, er dette nu ikke længere Tilfældet, og de andrage derfor om, at Benyttelsen af Malevaad maa blive forbudt paa Sønderfjordens Bugter og Kroge.

Andragendet er afgivet til det angaaende Lovforslaget om Jisseri nedsatte Udvalg.

6. Fra Konsul Joh. Steenberg af Kjøbenhavn om Koncession paa Anlæg af en Havn paa Sjyllands Vestkyst. (Indbragt den 6te December 1887 af Folkethingetsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds, Thorup.)

Andragendet er saalydende:

"Af den foreliggende Kommissionsbetænkning vil den høie Rigsdag have erfaret, at den Kommission, som i sin Tid blev nedsat for at undersøge Muligheden af en Havn paa Sjyllands Vestkyst, nærmest peger hen paa et storartet Projekt ved Thyborøn, uden dog i Realiteten, paa Grund af den uhyre Beføstning af 36 Millioner Kroner og i Forhold hertil tvivlsomme Nytte m. m., at turde anbefale et saadant Anlæg. Endvidere vil det være bemærket af Betænkningens Slutningsartikel, at ihvorvel der ikke af Regjeringen er stillet Kommissionen nogen Opgave med Jisseriforhold for Die, har denne dog troet at burde udtale: "... men da man — saalænge der ikke foreligger bestemte Kjendsgjerninger — paa den anden Side dog heller ikke helt tør benægte, at der for enkelte, noget gunstigere stillede Punkters Vedkommende, kan være en Mulighed til Stede for der at tilveiebringe holdbare Havneanlæg af mindre Omfang, eller i alt Fald ved isolerede Værter at skaffe noget Lø, mener Kommissionen, at der lige over for det Krav, som stilles af en haardt arbejdende Klasse Medborgere, kunde være Anledning for Staten til at bringe et Offer, for at der ved Forsøg i denne Retning kan blive Veilighed til at indhøste de Erfaringer, der i første Række ere nødvendige til Bedømmelse af, hvorvidt et saadant Krav overhovedet vilde kunne udfyldes." Støttende mig til Foransførte og til det lokale Kjendskab, jeg har erhvervet mig til Forholdene paa Sjyllands Vestkyst med Hensyn til Havneforhold der, særlig med Jisseri for Die, henvendte jeg mig i afvigte Sommer til Hans Excellence Indenrigsministeren med en foreløbig Forespørgsel, om jeg kunde haabe paa Regjeringens Støtte i Rigsdagen for et Andragende, der i det Væsentlige vilde gaa ud paa: "at søge Tilfagn om Koncession eller Tilladelse til at bygge en privat Havn paa